

KALÁSZ MÁRTON

Bánat

*E munkaasztalon – látvány, telnék épp egyre inkább,
nem titokzatos tekintet – arcok, bánat se hint rád.
Egy csak, félénk szavad, tőle, róla – ma vers szól,
eszmél, mosolyon át könnyed – így gyanítottból
nehéz válasz, kinek képsor, s e kifejeletlen,
mit tehattunk volna, mi boldog, se hitedben.
Föntről nézve, ismét tudnunk – szembesüléshez
halkabb nevekre meghitt hangzás, s a „jössz ma, édes?”.
Minden per, se viszonzott újulás; s ami véthet,
teljesednék ki, imént, magva bent igéztet.
Érte éltünk – derűjén ugyan vissza, mint nyújthatott,
s aki szigorral nézi, szólíthassák, hangon hatott.
Minden, amint taníthat, képen élő, szem s eleven,
jelentve kort, ha félve is, szólít, épp élünk. Míg féltve nem –*

Családtörténetek**Hon – Heimat**

*Ahol egyetlen szép domb élt csupán –
hegynek; határigézetében, lent a nép
rendre korán, őszelön viszont, egyik vesztett nap: épp
jut elvont Heimatból, s onnan révedt le, kis közössége, arán
érve – karjuk közt agg szülő, kelti döbbenetét,
egymásra meredten, hűlőn mély lélekzet: mondtak rá végigét.
S innen a könny, távolra majd eső homálya hat,
hálás nagy család, ki-ki szorongva, födelére mutat.
Sóhaj emlékeztet, s a sírkert, hol gond még e létek fölött,
se végző kis fatemplom előtt, harangszó híján – majd, aki jött,
magas sincs, mondják, már itt, ily fáradtan pillantó jelölt
férfi – szentlelkem, hol kinek, mostan telkecske zöld,
szól, szomszéd falunknak ígértem napra rá én szőlőrészemet –
sírként, honig, hidd, ellát; szól a pásztor is, s kín kedélye
újon felhőnk – míg követ.*